

ΣΚΟΡΠΙΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Για όσους θά διηρωτώντο γιατί άσχοιομαι τόσο όπιμο να, με την Θρακην, τας άνα μνησεις της και την ήθογρα φια της, μιά πού τόσα άλλα πρακτικώτερα και ρεαλιστι κωτερα ζητήματα μας άπα σχολούν εώ, ένώ αυτά πού πραγματεύομαι από τας στή λας του άγαπητού μας «ΤΑ ΧΥΔΡΟΜΟΥ», είναι άνεδαφι κά ίσως και ξεπερασμένα, σά άπαντήσω με κάτι πού ή κουσα σέ μιά διάλεξι του (ών) πολίτη ποιητή «Όμηρου Μπεκέ φέτος στό «Πάρνασ σο» στήν Αθήνα, στό τέλος της, για τό λογοτέχνη και γιατρό της Πόλης Νικολ. Βα σιλειάδη.

Τελειώσε ή ώραία διάλεξις τουμέ τόν 1360 ψαλμότοΰΔαυ ιδ πού έκαμεδλους νά συγκλο νισθούν θαύτοατα (ήσαν πα ρόντες καθηγηταί Πανεπιστη μίου, Ακαδημαϊκοί, Ίεράρ χαι, πολιτικοί Άρχηγοί,) και να χειροκροτούν επί ώρες τόν όμιλητή. Ίδου πώς έχει ή ύποθεσις του ψαλμού αυ του του Προφητανακτος Δαυιδ: Οί Έβραιοι σύρονται στην αίχμαλωσία από τούς βαβυλωνίους. (Μετοικεσία Βαβυλωνος). Οδύοντες σά νον στας ολθας του Εύφρα του όπου και «ελευσάνεντά μνησθηναι την Σιών» και σταμάτησαν για νά ξεπο στάσουν. Τότε «οί αίχμαλωτεύ σαντες αύτους» τους υπέδει ζαν νά ψάλλουν μερικας ώ οας. Θλιμμενοι, κουρασμέ νοι όδοιποροι, αλλά πρό παν τος νοσταλγοί της Πατρώας Γης των άπήνητησαν: Πώς ζη τατε τέτοιο ένα πράγμα ά πό μας; «εάν επιλίσθωμαι σου Ίερουσαλημ επιλησθει η οεσιά μου, κοληθει η γλώσ σα μου τώ λάργυι μου, έ αν μη σου μνησθώ, εάν μη προανατάξωμαι την Ίερου σαλημ, ως εν άρχή της εύ φροσυνης μου».

Θά καταστρέψη τό άρι στουργημα αύτο ή μετάφρα σις άλλα είναι άναγκαία. « Αν σε ξεχάσω Ίερουσαλημ νά παραλυση (νά κουλασθ) τό χερι μου, νά κολλησθ η γλώσσα μου στόν λάρυγγά μου εάν δέν σέ ενθυμηθώ άν σεν σέ πρωτοαναφέρω σέ κά νε χαρά μου».

Αυτή είναι ή άπάντησιςπιδ έχω νά δώσω σέ όσους ξενί ζονται ίσως όπως είπα ποιδ πάνω για όσα συνεχίζω υπό τόν τίτλον «Σκόρπια Θρακι κά φύλλα» να γράφω γιατήν αλησμόνητη ιδική μας Σιών, την Θράκη μας Καμμιά συν θήκη, καμμιά σκοπιμότης, κα νεις όσοδήποτε τρανός πολι τικός και άν είναι, καμμιά συμμαχία, μποροϋν νά μάς

Τοι συνεργάτου μας κ. Κ. Δ. ΒΑΦΕΙΔΗ(Θρακιώτη κάνουν νά λησμονήσωμεντήν θρακη μας.

Μας συγκινει θαυτοατα ό μως σταν με την Πατρίδα μας άσχοιουνται λογοτε χλαι, Ιστορικοί, διανοοϋμενοι καταγομενοι από την Ιλιαία Ελλάδα. Σήμερα ανατρεχω σε δυο τέτοιες περιπτώσεις, στην πρώτη όμιλει ό άείμνη στος Ιιαυλος Ήιρθάνας (ια τρος του Ιολεμ. ΝαυτικούΙ. Αποστολίδης λογοτεχνης και συνεργατης της Έστί ας). Θεμα του η Σημαία της Παλλιπολεως. Απαράιτητη μιά μικρή έπεξηγησις. Η Παλλιπολις ως οιεθνης ζώνη κατεληφθη τό 1920 μονον πο λιτικώς. Στρατιωτικώς κατει χετο από τούς Γάλλους και Αγγλους. Τας πολιτικας Άρ χας συνώδευσεν Έλληνική λωροφυλακή μόνον κατάτην απελευθέρωσιν της. Και τό τε και κατά την εκκένωσιν της τιμάς άπέδωσαν Αγγλ ικα και Γαλλικά θηματα και Έλληνική Χωροφυλακή. Ατ αφίσωμε όμας νά θυμίσωμ ο Ήιρθάνας:

Η ΣΗΜΑΙΑ ΚΑΛΗ ΔΟΞΑ

Η τελευταία Έλληνική ση μαία, ή ύποσταλίσσα επί της δυσμοίρου γής, τις όποιες διαθάτική, ως άραται όνει

ρον, έσθήση ηελευθερία, ύ πηρξεν η σημαία της Παλλι πολεως.

Αυτη άκριβώς, ή όποιαπρώ τη, κατα μοιραιαν συμπτώ σιν, εκηρυξε με το υπερηφ αν άνεμισμα της, τα ελευ σερια εις την χωραν των προαιωνίων σκλασών.

Μιατα ποσους αγωνας και έναντιον ποσων αντιορασων ειχεν ύψωθη κατα την μακρυ νην εκείνην εϋτυχισμενην ή μεραν ή σημαία της Έλλα οος, επί της πανηγυριζουσας πόλεως!!

Εφθασε στιγμή, κατά την όποιαν οι σκλάβοι ειχον άρχί ση νά διστάζουν δια την έ λευθερίαν των. Τόσον άργού σαν νά περάσουν αι ώραι διά τούς ανθρώπους, οι όποιοι ει χον άναμεινη την μεγάλην ημέραν καρτερικώς επί αιώ νας και χωρις νά λιποψυχή σουν ουτε μίαν στιγμήν.

Επί τέλους ή μεγάλη έπηγ γεμένη ήμερα εφθασε. Διε νη άγηματα, καθιεροϋντα την θρακικήν έλευθερίαν, ει γον παραταχθη διά νά άπονει λουν τας τιμάς των τετιμη μετων, πρds τα Έλληνικά χρώματα. Τα όπλα παρούσα σήσαν εις ελάση χαιρεπ σμου. Και ένα παραγγελμά τό όποιον συνεκλόνησε τας ψυχας των ζωντανών και έ Συνέχεια εις την δην σελίδα

Οδύνη Καμία 11/50

Συνέχεια έκ της 3ης σελίδος
φύλλου μεχρι των ταφών, ως
φωνή αμχαγγελου, αντηχησε
«ήλιε».

Τι συνεπτυγμένη, ως άν-
θος έτοιμον γ' ανοίξη εις
το φως μιας έαρινης άνατο-
λης, σιμκά, επερωση προς
τα υψηλ' επι του υψηλου Ιστού
έσταμμάκησε εις την κορυφήν
του, εξετυλίχθη, ως θυμα
και ο ούρανος εγεμισε απο
τον θριαμβόν των χρωμάτων
της.

Εις δ' ολίγων ήμερών, πάλιν
ή ίδια πομπή-υπαρχουν ίδια
πράγματα πενήμιως διαφορε-
τικά-εκινήθη εις τον ίδιον το-
πον, εις το ίδιον σημειον. Διε-
βνη αγήματα είχαν παρατα-
χθη πάλιν, διά νά αποδώ-
σουν τας νεκρώσιμους τι-
μας εις την ίδιαν σημαίαν,
της οποίας οι κυματισμοί ώ-
μοιασαν με ψυχorraγημα.
Γα όπλα παρουσιάσθησαν πα-
λιν εις ευλαθή πενήμιον χαί-
ρετισμον. Ένα παραγγέλμα,
το οποίον έσκορπισε ριγλή θα-
νατου εις τα κοκκάλα των νε-
κρων, των παλαιών και των
νέων νεκρών, αντηχησε «Υ-
ποστελλον».

Άλλα την στιγμήν αυτήν
άκριως, συνέθη το καταπλη-
κτικον μυστηριον το οποίον
άναφέρουν επισήμιοι έκτετα-
τοι προς το Υπουργείον, οίτι
ρα τον Ιστον ναυτικής, έκα-
το λεπτόν σχοινάκι, επί του
οποίου επρόκειτο νά κινήθη
ση προς την νήν αποστείλε-
ται ησημαία. Άλλα η ση-
μαία έμεινεν εις την θέαν
της.

Ένας αϊφνίδιος κύμας
εις το ακρον του Ιστού, εστα-
μάτησε την έκτεταμένην κινή-
σιν. Η σημαία, ως νά ει-
χεν αποκτήση ψυχήν άνθρώ-
που, ήρνετο νά υπακούσθαι
την άωικον διαταγήν. Καί
εξακολουθούσε νά μενη εις την
θέσιν της και εις τον ούρα-
νον της.

Λαμμά προσπάθεια, κα-
νεις τεχνικός χειρισμός, καμ-
μία βία δέν εσταθισαν ίκα-
νά, διά νά την μετακινήσουν.
Έμεινεν εκεί, όπου ετά-
χθη, ως στρατιώτης άποφασί-
σμενος νά αποθάνη επί των
επιπλέων. Και εχρειάσθη τό-
τε ο ελλην ναύτης με τά δά-
κρυα εις τά μάτια, νά άναρ-
ριχηθή επί του Ιστού και νά
καταεισάσθαι την τραγικήν ση-
μαίαν, σφίγγων αυτήν ως ά-
γαπημένον νεκρόν, επάνω εις
το στήθος του.

Ήτο άραγε ένας σιωπη-
λός αιώνας; Ήτο μόνον μία
τραγική διαμαρτυρία; Ήρι-
σμένως δέν ήτο άπλή σύμπτω-
σις. Τά μεγάλα ιερά σύμβο-
λα, το ιερώτερον όλων ή ση-
μαία έχουν την ιδιότη των ψυ-
χών. Διοτι ή ψυχή ολοκλήρων
λαών, ο πόνος και ή χαρά
των, είνε ή ψυχή των».

Τό άριστούργημα αυτό του
Νιρθάνα, έθήκε την τιμητι-
κή του θέσι στα Νεοελληνι-
κά. Αναγνώσματα των Γυ-
μνασίων του Κράτους μας.

Και έρχομαι στη δευτέρα
περίπτωσι. Ο συγγραφεύς
Σχολικών Βιβλίων Ν.Α. Κον-
τοπουλος σένα Αναγνωστι-
κό του Δημοτικού που κυκλο-
φόρησε και ο Έκδοτικός Όρ-

γανισμός του Κράτους, (σε
διασκευή μιας Ναυμαχίας
στο Βυζάντιο από τον Κ. Ρά-
δο) παρουσιάζει ένα ήρωικό
θρακόπουλο από τη Σιλη-
αρία.

Οι Άραβες το 714 μ.χ. επί
Λέοντος Γ' του Ίσαύρου
κολορκοῦν την Κωνσταντι-
νούπολι. Στη Βαρβαρική αὐ-
τή επίθεσι ἀμύνονται οἱ Βυ-
ζαντινοὶ μετ' ὁ γόρρον πῦρ».
Σέ κάποια στιγμή ὁ στόλος
αὐτῶν κινδυνεύει καί εἶνε ἀνάγ-
κη νά εἰδοποιηθῇ ὁ Στόλερ
καί ὁ Αὐτοκράτωρ, καί
ὁ ἐγχείρημα αὐτό ἀναλαμ-
βάνει ἕνας ναυτόπαις 15 ἐ-
τῶν, καί τὸ φέρει σεαῖσις πέ-
ρας. Ἡ Κων' πόλις σώζεται
καί χιλιάδες στόματα ψάλ-
λουν «Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατη-
γῷ τῷ Νικητήριᾳ».

Τὴν ἄλλη μερὰ ὁ Αὐτοκρά-
τωρ ζητεῖ νά ἐμφανισθῇ προ-
στά τοῦ ὁ μικρὸς ναυτόπαις.

Πῶς λέγεσαι;

— Ἰωάννης Θρακιώτης, ἀ-
πῆντησε ἐκεῖνο, λέγοντας τὸ
ὄνομα τοῦ τόπου τοῦ, κατὰ
τὴ συνήθεια τοῦ καιροῦ τοῦ.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὴν Σηλυβρία.

— Τι βουλεῖα κάνει ὁ πατέ-
ρας σου;

— Ὁ πατέρας, ἔχει δικὴ του θάρ-
κα.

— Ὁ πατεράς ἀπήντησε ὁ Αὐτο-
κράτωρ κρύβοντας κάποια
σκέψιν τοῦ. Ἐπειτα πρόσθε-
σε.

— Πῶσες παιδί μου τὴν
Πατρίδα; Πάρε λοιπὸν αὐτὰ
τὰ εἰκόσι' χρυσὰ νομίσματα...
Δέν πρόσθεσε ὅμως νά περὶ-
σταί τὴ φράση τοῦ ὁ γενναί-
ος Ἰσαυρὸς καί τὸν διέκοψε
ἀντικείμενο τὸ ναυτόπουλο.

— Βασιλεῦ εἶπε, ὅτι ἔκαμα
τὸ ἔκαμα γιὰ νά σώσω τὴν
Πατρίδα μου καί τὴν Πατρίδα
ἀπὸ τοὺς ἀπίστους. Δέν εἶ-
μαι ἄξιος νά πάρω ἄλλη ἀ-
μοιβή. Μοῦ φθάνει ὅτι ἐπέτυ-
χα τὸ σκοπὸ μου. Καί τὰ μά-
τια τοῦ ἐπλημύρισαν δά-
κρυα, καί ἡ φωνὸν τοῦ ἐ-
κόπηκε ἀπὸ ἕνα συγκρατημέ-
νο λυγμό.

Ὁ Λέων ἐθαύμαζε τῶρα
τὸ θάρρος τὴ φιλοτιμία καί
τὴν ἀφοσίωσι καί ἀγάπῃ τοῦ
παιδιοῦ γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ
καί τὴ Πατρίδα καί συμπλη-
ρώνοντας τὴ πρώτη τοῦ σκέ-
ψιν εἶπε:

— Εἶμαι ὑπερήφανος, ναυτό-
πουλό μου, γιατί τὸ Βυζάν-
τιο γεννᾷ τέτοια Ἑλληνόπου-
λα. Ἀπὸ αὐριο θά εἶσαι μα-
θητὴς στὴ ναυτικὴ σχολὴ μου
γιὰ νά γίνης ἕνας λαμπρὸς
ἀξιωματικός. Οἱ γονεῖς σου
μου θά ἔχουν τὴν προστασία
μου καί σὺ τὴν ἀγάπη τοῦ
Βασιλέως.

Ἡ πρόβλεψη τοῦ Λέοντος,
ἀλήθευσε, ὁ μικρὸς Ἰωάννης
Θρακιώτης μετ' ὁ καιρὸ ἐγι-
νε ἰδρυτὴς μιᾶς νέας φημι-
σμένης ναυτικῆς οἰκογενεί-
ας.

Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν ἡΘρά-
κη μας δίνει θέματα ποῦ ἐρί-
σκουν τὴ θέσι τους στὰ Σχο-
λικά μας Βιβλία. Ἀλλὰ ἐπ'
αὐτοῦ θά συνεχίσω στὸ προ-
σεχὲς ἐξασέλιδό τοῦ «Ταχυ-
δρόμου».

ΚΥΡ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ
(Θρακιώτης)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΗΝΩΝ

Παυλός 22 Ματί 22
1/1/50